

VERWĒERSgrift

Vianen

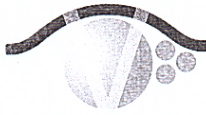

K12

Procedurenummer 11 / 1240 VEROR.

Inventarislijst dossierstukken inzake het beroep van Stichting Boogbrug Vianen te IJsselstein.

- 1 verweerschrift
- 2 Advies van de gemeenteraad aan de minister van OCW van oktober 2000
- 3 Uitspraak Afdeling bestuursrechtspraak van 22 augustus 2007, nr. 200701005/1
- 4 Verzoek tot aanwijzing d.d. 5 januari 2010, ontvangen d.d. 13 januari 2010
- 5 Brief van 3 februari 2010, ontvangen op 3 februari 2010 tot aanvulling van het verzoek tot aanwijzing
- 6 Brief van 12 maart 2010, ontvangen op 12 maart 2010 tot aanvulling van het verzoek tot aanwijzing
- 7 Zienswijze van Rijkswaterstaat van 14 juni 2010, ontvangen op 15 juni 2010 op het verzoek tot aanwijzing
- 8 Zienswijze van de gemeente Nieuwegein op het verzoek tot aanwijzing
- 9 Advies van de Commissie Monumenten en Binnenstad Vianen
- 10 Besluit van 31 augustus 2010 tot afwijzing van het verzoek
- 11 Bezwaarschrift d.d. 22 september 2010
- 12 Advies van de commissie voor de bezwaarschriften d.d. 26 januari 2011
- 13 Beluif op bezwaar d.d. 1 maart 2011, verzonden op 7 maart 2011
- 14 Vindplaats Monumentenverordening Vianen, versie 1993 en 2010

A13

Verweerschrift Gemeente Vianen

Inzake het beroep van Stichting Boogbrug Vianen te IJsselstein
Procedurenummer 11 / 1240 VEROR.

Aanleiding.

Appellante heeft in december 1999 een aanvraag ingediend bij het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap om de onderhavige boogbrug aan te wijzen als beschermd rijksmonument. In dat kader heeft de gemeenteraad van Vianen de minister van advies gediend. Op 19 oktober 2000 heeft de gemeenteraad de minister geadviseerd de boogbrug niet aan te wijzen als rijksmonument (productie 2).

Bij besluit van 23 augustus 2005 heeft de staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap het verzoek afgewezen. De stichting kon zich niet vinden in het besluit en heeft dit tot in hoogste instantie aangevochten.

Bij uitspraak van 22 augustus 2007, nr. 200701005/1 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak het beroep ongegrond verklaard (productie 3).

Vervolgens heeft appellante bij brief van 5 januari 2010 ons verzocht om de boogbrug aan te wijzen als gemeentelijk monument (productie 4).

Bij brief van 3 februari 2010 wordt de aanvraag aangevuld met een afschrift van het besluit tot aanwijzing als rijksmonument van de John Frostbrug (productie 5).

Bij brief van 12 maart 2010 wordt de aanvraag aangevuld met een afschrift van de brief van de staatssecretaris van OCW over de herziene lijst Werelderfgoed (productie 6).

In het kader van deze procedure is de eigenaar van de brug gehoord. De eigenaar verzoekt om de boogbrug niet aan te wijzen als gemeentelijk monument en verwijst daarvoor naar de argumenten die zijn aangevoerd tijdens de behandeling van het hoger-beroep bij de Afdeling bestuursrechtspraak in 2007 (productie 7).

Vanwege de geografische ligging van de boogbrug, in zowel de gemeente Vianen als de gemeente Nieuwegein, ieder voor ongeveer de helft, is de gemeente Nieuwegein om een zienswijze gevraagd. De gemeente Nieuwegein, waaraan appellante tevens verzocht heeft tot aanwijzing als gemeentelijk monument, heeft besloten het verzoek af te wijzen en adviseert ons om het verzoek eveneens af te wijzen (productie 8).

In het kader van de monumentenverordening is het verzoek om advies voorgelegd aan de gemeentelijke Commissie Monumenten en Binnenstad. De commissie adviseert positief op het verzoek (productie 9).

Bij besluit van 31 augustus 2010 hebben wij het verzoek van appellante afgewezen (productie 10).

Bij brief van 22 september 2010, aangevuld bij brief van 27 oktober 2010 (productie 11), maakt appellante bezwaar tegen ons besluit van 31 augustus 2010.

Conform de procedureverordening wordt het bezwaarschrift om advies voorgelegd aan de Commissie voor de bezwaarschriften. Bij brief van 26 januari 2011 brengt de commissie gelijktijdig haar advies uit aan appellante en het gemeentebestuur (productie 12).

In haar advies geeft de commissie aan dat zij van mening is dat het bezwaarschrift ongegrond is. Tevens adviseert de commissie het bestreden besluit te herstellen vanwege een geconstateerd motiveringsgebrek.

Bij besluit van 1 maart 2011, verzonden op 7 maart 2011, hebben wij het bezwaar ongegrond verklaard en de motivering van het primaire besluit vervangen (productie 13).

Tegen genoemd besluit van 1 maart 2011 heeft appellante beroep aangetekend en voert daartoe de volgende gronden aan.

1. Het besluit is genomen is strijd met artikel 7:11 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) omdat de heroverweging niet plaats heeft gevonden op grondslag van het bezwaar.
2. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Awb blijkt dat de bezwaarprocedure is bedoeld voor een volledige heroverweging die niet gebonden is aan argumenten of omstandigheden die in het bezwaarschrift aan de orde zijn gesteld (zie o.a. de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van 15 december 2004, AB 2005, 431). Bij heroverweging in bezwaar geldt derhalve het ex-nunc principe. Dit betekent dat het besluit op bezwaar in principe wordt genomen op basis van de op dat moment geldende feiten en omstandigheden. De ex-nunc toetsing mag echter niet leiden tot een verslechtering van de positie van de indiener.
3. Appellante is van mening dat door het besluit op bezwaar een verslechtering optreedt in de positie van de aanvrager. Wij delen deze mening niet. In eerste instantie is het verzoek tot aanwijzing op inhoudelijke gronden afgewezen. Bij het besluit op bezwaar is zijn wij tot het inzicht gekomen dat wij niet bevoegd zijn om op het verzoek te beslissen. Beide besluiten leiden tot het oordeel dat de boogbrug niet wordt aangewezen als gemeentelijk monument.
4. Mocht uw rechtbank de mening van appellante delen dat desondanks sprake is van een nieuw besluit, waartegen in eerste instantie bezwaar gemaakt moet worden, dan kunnen wij op grond van artikel 7:1a Awb instemmen met het verzoek van appellante om rechtstreeks beroep toe te passen.
5. Appellante is van mening dat het feit dat de boogbrug fysiek in twee gemeenten is gelegen geen reden kan zijn om ons onbevoegd te verklaren. Deze grond wordt onderbouwd met jurisprudentie waaruit blijkt dat niet het kadastrale perceel de grondslag is voor de bescherming maar dat wat als zelfstandige eenheid in de redengevende omschrijving is genoemd.
6. Wij zijn van mening dat deze jurisprudentie niet van toepassing is op onderhavige zaak. Bij de besluitvorming is niet de eigendomssituatie of de al dan niet deelbaarheid van het object op zichzelf een overweging geweest, doch de beperkende werking van de gemeentelijke monumentenverordening (Productie 14).
7. Tevens verwijst appellante ter onderbouwing van hetgeen genoemd onder punt 5 naar een model-erfgoedverordening met de daarbij behorende toelichting en naar de coördinatiebepalingen in paragraaf 3.5.3 van de Awb.
8. Het vaststellen van verordeningen is een autonome bevoegdheid van het gemeentebestuur. Een model-verordening mist, zolang deze niet door het gemeentebestuur is vastgesteld, formele rechtskracht en is als zodanig niet van toepassing op onderhavige zaak.

9. De coördinatieregeling uit paragraaf 3.5.3 van de Awb heeft een facultatief karakter. Voorwaarden voor toepassing zijn dat de coördinatie bij wet geregeld is of dat de betrokken besturen daartoe expliciet besloten hebben. Er bestaat geen wettelijke coördinatieplicht. Evenmin hebben de betrokken besturen van Nieuwegein en Vianen een expliciet besluit tot toepassing van de coördinatieregeling genomen. Het beroep op de coördinatieregeling treft dan ook geen doel.
10. Evenmin is er sprake van een bestuursrechtelijk vacuüm. Immers wanneer gemeentebesturen zich niet bevoegd achten en de provinciebesturen geen verordening hebben vastgesteld, is het rijk te allen tijde bevoegd om een object gelegen binnen het grondgebied van het koninkrijk aan te wijzen als beschermd monument.
11. Op de aanvraag om de boogbrug als beschermd rijksmonument aan te wijzen is onherroepelijk beslist om het verzoek af te wijzen. Dat deze weg thans is afgesloten betekent geenszins dat er, door het oordeel van het gemeentebestuur dat zij niet bevoegd is, sprake is van een bestuursrechtelijk vacuüm.
12. De stelling van appellante dat kennelijk de behandeling van gemeentegrensoverschrijdende monumentenvergunningen (coördinatieregeling op grond van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)) niet in strijd is met de gemeentelijke autonomie betekent dat de aanvraag tot aanwijzing van een gemeentegrensoverschrijdend object evenmin in strijd is met de gemeentelijke autonomie kunnen wij niet volgen.
13. Appellante gaat hiermee voorbij aan het feit dat, in tegenstelling tot de monumentenvergunning, de aanwijzing van een monument niet onder de werking van de Wabo is gebracht waardoor de Wabo-coördinatieregeling toepassing mist.
14. Ook het door appellante aangedragen voorbeeld van de Algerabrug en de stormvloedkering gelegen tussen de gemeenten Capelle a/d IJssel en Krimpen a/d IJssel waarbij wel tot een gedeeltelijke aanwijzing als gemeentelijke monument door één van beide gemeenten is gekomen kan niet leiden tot een ander oordeel.
15. Als eigenaar was Rijkswaterstaat het met de aanwijzing niet eens, doch heeft door omstandigheden geen gebruik kunnen maken van zijn beroepsmogelijkheden. Hierdoor ontbreekt een rechterlijke toets van dat aanwijzingsbesluit.
16. Dit betekent dat het wel een rechtsgeldig besluit is, maar nog niet dat het ook formeel juist is. Nu de rechterlijke toets niet heeft plaatsgevonden, kan dit voorbeeld niet dienen als argument dat gedeeltelijke aanwijzing formeel is toegestaan.
17. Appellante stelt dat de omvang van de huishoudelijke bevoegdheid van een gemeente wordt bepaald door hetgeen de gemeente zich ter behartiging aantrekt. Ook deze stelling kan niet worden gevolgd.
18. Uit artikel 124, lid 1 van de Grondwet volgt dat de bevoegdheid van het gemeentebestuur niet verder reikt dan haar gemeentegrenzen.²
19. Tot slot stelt appellante dat wij, gelet op het advies van de Commissie Monumenten en Binnenstad, onzorgvuldig hebben gehandeld en in redelijkheid niet hebben kunnen besluiten tot afwijzing van het verzoek.

² Wetsgeschiedenis Grondwet: Regeling en bestuur van de eigen huishouding moet 'verband houden' met het grondgebied van de provincie of gemeente, Kamerstukken II, 1975/76, 13 990, nr. 3, p. 11

20. Nu wij tot het oordeel zijn gekomen dat wij niet bevoegd zijn tot aanwijzing van de boogbrug als gemeentelijk monument en de op dit punt aangevoerde beroepsgronden naar onze mening niet tot een ander oordeel leiden, kan niet aan de inhoudelijke beoordeling van deze beroepsgrond worden toegekomen.
22. Wij zijn derhalve van mening dat wij op formeel juiste gronden tot het bestreden besluit zijn gekomen en verzoeken u het beroepschrift ongegrond te verklaren.